

Arrest

nr. 120 739 van 17 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 2 oktober 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 augustus 2012 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. FRERE, loco advocaat B. SOENEN en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden op 14 april 2011 een eerste asielaanvraag in, waarbij zij verklaarden dezelfde dag het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. De adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 17 juni 2011 ten aanzien van verzoekers de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de

subsidiare beschermingsstatus. Verzoekers stelden tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 68 330 van 13 oktober 2011 weigerde ook de Raad verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiare beschermingsstatus.

1.4. Op 18 november 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten aanzien van verzoekers de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze bevelen om het grondgebied te verlaten werden verzoekers bij aangetekende zendingen van 22 november 2011 ter kennis gebracht.

1.5. Bij aangetekend schrijven van 1 december 2011 dienden verzoekers een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.6. Via een op 28 december 2011 gedateerd schrijven dienden verzoekers een tweede aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.7. Verzoekers dienden op 5 januari 2012 een tweede asielaanvraag in.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 23 januari 2012 ten aanzien van beide verzoekers een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

1.9. Op 4 juni 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de twee aanvragen van verzoekers om, op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd onontvankelijk worden verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan beide verzoekers. Verzoekers stelden tegen deze beslissingen, die hen op 12 juni 2012 werden ter kennis gebracht, een beroep in bij de Raad.

1.10. Via een op 26 juni 2012 gedateerd schrijven dienden verzoekers een derde aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.11. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 29 augustus 2012 de beslissing waarbij de derde aanvraag van verzoekers om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard en de beslissingen tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij verzoekers' derde aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, die verzoekers op 4 september 2012 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 26.06.2012 bij onze diensten werd ingediend door:

NAAM:

[U.A.-Z.] [...]

[K.V.] [...]

+ kind:

[K.M.] [...]

Nationaliteit: Rusland

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 24/08/2012 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Derhalve kan uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoeker op 4 september 2012 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van [V.T.K.], Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

[K.V.], [...] nationaliteit Rusland (Federatie van)

+ kind

[K.M.] [...]

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 2°hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd"

Dit is de tweede bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoekster op 4 september 2012 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van [V.T.K.], Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

[U.A.-Z.], [...] nationaliteit Rusland (Federatie van)

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 2°hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd"

Dit is de derde bestreden beslissing.

1.12. Bij aangetekend schrijven van 31 oktober 2012 dienden verzoekers een vierde aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.13. Bij arrest nr. 91.336 van 12 november 2012 vernietigde de Raad de beslissing waarbij de twee eerste aanvragen van verzoekers om, op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd onontvankelijk worden verklaard.

1.14. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 23 november 2012 de beslissing waarbij de vierde aanvraag van verzoekers om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard en de beslissingen tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten met inreisverbod.

1.15. Op 7 januari 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de eerste twee aanvragen om machtiging tot verblijf om medische redenen opnieuw onontvankelijk worden verklaard.

1.16. Verzoekers dienden op 19 juni 2013 een derde asielaanvraag in en werden, ingevolge deze asielaanvraag, in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie.

1.17. Op 25 september 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van beide verzoekers de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers stelde tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad.

1.18. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 3 oktober 2013 nogmaals beslissingen tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten.

1.19. Bij arrest nr. 116 931 van 15 januari 2014 weigerde ook de Raad verzoekers opnieuw de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad merkt ambtshalve op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St.* Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat zij een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekers gegriefd zijn door de bestreden rechtshandelingen en dat zij nadeel ondervinden. De vernietiging van de bestreden beslissingen moet verzoekers bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het staat niet ter discussie dat verzoekers ingevolge hun derde asielaanvraag die zij op 19 juni 2013 indienden in het bezit werden gesteld van een attest van immatriculatie. De in casu bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten werden derhalve impliciet doch zeker opgeheven. Een vreemdeling kan immers niet terzelfdertijd onderworpen zijn aan een bevel om het grondgebied te verlaten en beschikken over een tijdelijke verblijfstitel (cf. RvS 30 september 2009, nr. 196.530). Er blijkt derhalve niet dat de eventuele vernietiging van het in het kader van voorliggend beroep bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten verzoekers nog tot voordeel kan strekken. Verzoekers weerleggen deze vaststelling niet. Zij tonen dan ook niet aan dat zij een belang hebben bij de nietigverklaring van deze beslissingen (cf. RvS 22 maart 2006, nr. 156.746; RvS 4 augustus 2006, nr. 161.703).

Het ingestelde beroep is, om voormelde reden, dan ook onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de tweede en de derde bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing.

3.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, van de motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsverplichting en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Zij betogen tevens dat verweerder zich schuldig maakte aan machtsmisbruik.

Zij verschaffen de volgende toelichting:

[...]

De bestreden beslissing is kennelijk onzorgvuldig en niet draagkrachtig gemotiveerd.

Het zorgvuldigheidsbeginsel zou kunnen omschreven worden als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden.

Hierdoor moet de overheid in staat zijn om met kennis van zaken te beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig inschatten en afwegen, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad. In casu worden de belangen van de verzoekers geschaad.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt immers onterecht dat de ziekte waaraan de zoon van de verzoekers lijdt kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

[...]

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moeten vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

De Dienst Vreemdelingenzaken is heel summier in haar motivering van de bestreden beslissing:

'artikel 9ter § 3-4° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (B.S. 06.02.2012); de in § 1 vijfde lid, vermelde ambtenaar - geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.'
(stuk 1)

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft in de bestreden beslissing niet gemotiveerd waarom de medische aandoening waaraan [M.K.] lijdt niet ernstig zou zijn.

De verwijzing naar het verslag van de arts-adviseur dat stelt dat de aandoening geen directe bedreiging zou inhouden voor het leven van [M.], is onvoldoende, te meer de vaststelling van de arts-adviseur indruist tegen de vaststellingen gedaan in de medisch verslagen dat aan de medische regularisatie-aanvraag werden gevoegd (zie infra).

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de formele motiveringsplicht geschonden.

[...]

De Dienst Vreemdelingenzaken baseert de bestreden beslissing op het verslag van de arts-adviseur op datum van 24/08/2012 (stuk 2).

In het verslag van de arts-adviseur kan er gelezen worden dat 'mag niet blijken dat betrokkene lijdt aan een aandoening die e[en] directe bedreiging inhoudt voor zijn leven. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatreg[el]en zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn (stuk 2), zonder enige verdere motivering.

Indien de neergelegde medische attesten, zoals geciteerd in de medische regularisatieaanvraag (stuk 5), worden nagelezen, kan vastgesteld worden dat de aandoening van het kind wel als ernstig kan beschouwd worden.

Dokter [S.] stelt immers dat het kind [M.] levenslange ondersteuning nodig heeft en verwijst hiervoor naar specialistische behandelingen door kinesisten, ergotherapeuten, logopedisten, orthopedisten...

Dokter [A.] noteert dat bij het stopzetten van de behandeling de symptomen zullen verergeren, vooral op neurologisch en locomotorisch gebied.

Door de medische regularisatieaanvraag dd. 26/06/2012 van de verzoekers onontvankelijk te verklaren op grond van het feit dat uit het voorgelegde medisch attest niet zou blijken dat hun zoon [M.] niet zou lijden aan een medische aandoening die een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit inhoudt, blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet in alle objectiviteit alle inhoudelijke elementen die in de standaard medisch getuigschriften werden aangehaald, heeft onderzocht.

De werkwijze die de Dienst Vreemdelingenzaken hier in casu heeft toegepast strookt niet met het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur!

[...]

Uit het standaard medisch getuigschrift blijkt dat de actuele gezondheidstoestand van het kind [M.] op heden uitermate ernstig is.

Daarnaast is het zo dat de aandoening van de zoon van de verzoekers evolutief is, waardoor niet alleen de actuele gezondheidstoestand dient beoordeeld te worden, doch ook de noodzakelijke behandeling en de evoluties bij stopzetting van de behandeling.

De aandoening van [M] is immers tevens in die mate ernstig dat de consequenties bij stopzetting van de noodzakelijke behandeling en/of opvolging onafwendbaar zijn.

Artikel 9ter §1 van de Vreemdelingenwet stelt: 'De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig §2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde'.

Voor wat betreft de beoordeling van de ernst van een aandoening, het reële risico voor het leven of de fysieke integriteit, dient bovendien niet alleen de aandoening op zich beoordeeld worden, maar tevens of er een adequate behandeling/opvolging in het land van herkomst mogelijk is.

Een aandoening kan mogelijks niet als levensbedreigend beschouwd worden, tot zover een adequate behandeling kan genoten worden.

Zo kan diarree in de Westerse landen niet als levensbedreigend beschouwd worden omdat er een adequate behandeling is, hoewel in ontwikkelingslanden jaarlijks 1,5 miljoen kinderen sterven aan diarree.

De beoordeling van de ernst van de aandoening en het levensbedreigende en kritieke karakter impliceert bijgevolg een beoordeling van de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de noodzakelijke behandeling in het land van herkomst.

In casu heeft de Dienst Vreemdelingenzaken zich beperkt tot het beoordelen van de ernst van de aandoening in de Belgische context en tot zover adequate behandeling aanwezig is.

Dit kan immers impliciet afgeleid worden uit hetgeen de arts-adviseur stelt: 'mag niet blijken dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven' (stuk 2).

Bovendien heeft de arts-adviseur enkel het levensbedreigend karakter beoordeeld, doch niet geoordeeld omtrent het risico voor de fysieke integriteit van de zesjarige jongen. In artikel 9ter wordt immers niet alleen gewag gemaakt van het risico voor het leven, doch ook voor het risico voor de fysieke integriteit en het risico voor onmenselijke en vernederende behandelingen.

Indien de noodzakelijke behandeling gevolgd wordt, is er geen onmiddellijke vrees voor het leven en de fysieke integriteit van het kind en zal [M.] een menswaardig leven kunnen hebben. Maar als de behandeling wordt stopgezet, is er wel een risico voor zijn fysieke integriteit. Indien de aandoening waaraan [M.] lijdt niet op een adequate manier wordt opgevolgd, kan niet ontkend worden dat de aandoening wel een bedreiging voor zijn fysieke integriteit en voor onmenselijke behandelingen vormt.

[...]

Het is duidelijk dat de arts-adviseur geen rekening heeft gehouden met alle gegevens in de medische verslaggeving teneinde te oordelen over de ernst van de aandoening van het kind [M.K.].

De bestreden beslissing steunt niet op alle relevante gegevens die in de medisch verslagen vermeld werden en die zich in het dossier bevinden. De bestreden beslissing steunt niet op een correcte feitenvinding zodat de materiële motiveringsplicht geschonden is.

Bovendien heeft de arts-adviseur de feitelijke gegevens slechts afgetoetst aan één enkel criterium die in de wet wordt gesteld, namelijk het risico voor het leven. De criteria (1) risico voor de fysieke integriteit en (2) risico voor onmenselijke en vernederende behandelingen, worden niet beoordeeld.

[...]

De bestreden beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken druist tevens in tegen de wil van de wetgever. Met de aanpassingen in de Wet van 8 januari 2012 heeft de wetgever de intentie gehad het oneigenlijk gebruik van de medische regularisatieprocedure terug te dringen door onder meer een medische filter in de ontvankelijkheidsfase in te voeren.

"De Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) kan de 9ter-aanvraag al onontvankelijk verklaren als de (ambtenaar)geneesheer van DVZ oordeelt dat 'de ziekte kennelijk (=manifest, nvdr) niet beantwoordt aan de criteria van art. 9ter VW"

Het gaat over een prima facie beoordeling door deze arts met de bedoeling uit te sluiten dat de 9ter-aanvrager louter op basis van bijvoorbeeld een 'ontstoken teennagel of 'banale neusverkoudheid' een attest van immatriculatie (oranje verblijfskaart) krijgt...."

(stuk 6, 'Nieuwsbrief Vreemdelingenrecht en Internationaal Privaatrecht', Kruispunt Migratie- Integratie, dd. 17 februari 2012)

In casu is er absoluut geen sprake van een ziekte die een manifest gebrek aan ernst vertoont. Stopzetting van behandeling heeft immers uiterst verregaande en nefaste gevolgen (stuk 5).

De Dienst Vreemdelingenzaken kan dan ook, gelet op bovengaande vaststellingen, onmogelijk voorhouden dat de ziekte waar [M.] aan lijdt kennelijk niet beantwoordt aan een ernstige ziekte. De bestreden beslissing druist in tegen de bedoeling van de wetgever om ziektes, die een manifest gebrek vertonen aan ernst, uit te sluiten van de mogelijkheid om een medische regularisatieaanvraag in te dienen.

Dergelijke redenering is onredelijk en in strijd met artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

[...]

Niettegenstaand de Dienst Vreemdelingenzaken enkel een prima facie beoordeling dient uit te voeren, heeft de Dienst Vreemdelingenzaken wel de plicht om omzichtig en zorgvuldig te werk te gaan.

De standaard medische getuigschriften die bij de medische regularisatieaanvraag werden gevoegd, vermelden duidelijk dat er nood is aan een medische opvolging en dat de noodzakelijke duur van de behandeling levenslang is.

De prognose bij stopzetting van de behandeling is slecht, aangezien nefaste gevolgen niet kunnen uitgesloten worden.

[...]

De bij de medische regularisatieaanvraag gevoegde medische attesten tonen duidelijk aan dat de zoon van de verzoekers lijdt aan een medische aandoening waarbij een adequate behandeling noodzakelijk is.

De verzoekers zijn afkomstig van de Russische Federatie.

De gezondheidszorg in de Russische Federatie is ondermaats en de toegang tot de gezondheidszorg is niet gegarandeerd. [M.] zal in zijn land van herkomst niet de nodige medische zorgen kunnen krijgen.

In de bestreden beslissing wordt geen rekening gehouden met de mogelijke stopzetting van de behandeling. Bij een terugkeer naar het land van herkomst zullen de medische problemen verergeren. De bestreden beslissing maakt in dit opzicht dan ook een schending van artikel 3 E.V.R.M. uit.

De Dienst Vreemdelingenzaken dient een beoordeling te maken van de situatie in het land van herkomst, alvorens te kunnen uitsluiten dat het kind [M.] geen risico loopt op onmenselijke en vernederende behandelingen.

Tot slot kan, gelet op voorgaande uiteenzetting, geconcludeerd worden dat er in casu sprake is van machtsmisbruik uitgaande van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Immers, uit de voorgelegde medische attesten blijkt duidelijk dat [M.K.] lijdt aan een aandoening die ernstig is en die zonder de noodzakelijke medische behandelingen, een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit inhoudt.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken, om de medische regularisatieaanvraag van de verzoekers, ingediend op 26/06/2012, onontvankelijk te verklaren is dan ook niet redelijk.

De bovenstaande rechtsregels worden dan ook in de bestreden beslissing zonder meer geschonden.

[...]

De bevelen om het grondgebied te verlaten - bijlages 13 - werden genomen naar aanleiding van de onontvankelijkheidsbeslissing van de medische regularisatieaanvraag.

De verzoekers terugsturen naar hun land van herkomst, in uitvoering van de bijlages 13, schenden evenzeer bovenstaande rechtsregels."

3.2. De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar een advies van een ambtenaar-geneesheer ter onderbouwing van het standpunt dat de ziekte waaraan een van de kinderen van verzoekers lijdt kennelijk niet kan worden beschouwd als een ziekte zoals bepaald in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. In dit advies van de ambtenaar-geneesheer, dat in casu moet worden beschouwd als de motivering van de eerste bestreden beslissing, wordt toegelicht dat de aandoening die bij dit kind werd vastgesteld niet levensbedreigend is, zodat niet kan worden besloten dat het niet toestaan van een verblijfsmachtiging aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Er wordt tevens uiteengezet dat de aandoeningen die zijn beschreven in de door verzoekers aangebrachte medische getuigschriften geen dringende maatregelen vereisen zonder dewelke er een acuut levensgevaar zou kunnen bestaan. Vervolgens wordt er op incorrecte wijze geciteerd uit twee arresten van de Raad en gesteld dat "nu in eerste instantie wordt geoordeeld dat verzoeker niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit" met

vastheid kan worden gesteld dat verzoekers' kind niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of van verblijf. Noch uit de beschouwingen van de ambtenaar-geneesheer inzake de wijze waarop hij een bepaalde rechtspraak omtrent de draagwijdte van de bepalingen van artikel 3 van het EVRM interpreteert, noch uit zijn uiteenzetting met betrekking tot de door verzoekers aangebrachte medische attesten blijkt evenwel dat hij onderzocht of verzoekers' kind lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn fysieke integriteit. De ambtenaar-geneesheer heeft blijkens de bewoordingen van zijn advies slechts vastgesteld dat uit de met betrekking tot verzoekers' kind aangebrachte medische stukken *“niet mag blijken dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven”* en dat zonder dringende maatregelen er ook geen *“levensgevaar”* is. Het advies van de ambtenaar-geneesheer ontbeert in casu dan ook een logica, doordat tot het besluit wordt gekomen dat er geen risico op een onmenselijke en vernederende behandeling bestaat omdat werd vastgesteld dat verzoekers' kind niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, terwijl nergens blijkt dat de vraag of de aandoening waaraan verzoekers' kind lijdt een reëel risico kan inhouden voor zijn fysieke integriteit werd onderzocht en zelfs wordt aangegeven dat dit, gelet op een interpretatie van een bepaalde rechtspraak, niet vereist is. Zelfs in de veronderstelling dat de betrokken arts enige aandacht zou hebben besteed aan de weerslag die de vastgestelde medische problemen kunnen hebben op de fysieke integriteit van verzoekers' kind, dan nog moet worden geduid dat niet op algemene wijze, zonder enige nuancering of verduidelijking, kan worden gesteld dat wanneer een gezondheidsproblematiek die werd vastgesteld bij een vreemdeling niet levensbedreigend, kritiek of vergevorderd is automatisch kan worden geconcludeerd dat er in dat geval nooit een reëel risico bestaat op een onmenselijke of vernederende behandeling bij een terugkeer naar het land van herkomst of verblijf van deze vreemdeling. Een verwijzing naar het advies van de ambtenaar-geneesheer kan in voorliggende zaak dan ook niet worden beschouwd als een pertinente en draagkrachtige motivering. Door zonder meer te verwijzen naar een advies dat enige logica ontbeert heeft verweerder ook niet voldaan aan de op hem rustende verplichting om een beslissing te gronden op een correcte en zorgvuldige feitenvinding.

Verzoekers kunnen worden gevolgd waar zij stellen dat de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, en het zorgvuldigheidsbeginsel werden geschonden.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

Aangezien een onderdeel van het aangevoerd middel tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 augustus 2012 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard wordt vernietigd.

Artikel 2

Het beroep tot nietigverklaring gericht tegen de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 augustus 2012 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien maart tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK